

LBRIS

We know
books

In These Hallowed Halls

Introduction © Marie O'Regan and Paul Kane 2023

1000 Ships © Kate Weinberg 2023

Pythia © Olivie Blake 2023

Sabbatical © James Tate Hill 2023

The Hare And The Hound © Kelly Andrew 2023

X House © J. T. Ellison 2023

The Ravages © Layne Fargo 2023

Four Funerals © David Bell 2023

The Unknowable Pleasures © Susie Yang 2023

Weekend At Bertie's © M. L. Rio 2023

The Professor Of Ontography © Helen Grant 2023

Phobos © Tori Bovalino 2023

Playing © Phoebe Wynne 2023

The authors assert the moral right to be identified as
the author of this work.

This translation of In These Hallowed Halls, first published in 2023, is
published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

© 2026 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Redactare: Bogdan Coșa, Casian Gămănuț

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pe aceste sfinte holuri : o antologie Dark Academia / ed.: Marie O'Regan &
Paul Kane; trad. de Iulia Dromereschi. - Valea Lupului: Alice Books, 2026
ISBN 978-630-6676-62-0

I. O'Regan, Marie (ed.)

II. Kane, Paul (ed.)

III. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

O ANTOLOGIE
DARK ACADEMIA

PE ACESTE SFINTE HOLURI

Editori

MARIE O'REGAN
& PAUL KANE

Traducere de Iulia Dromereschi

ALICE
BOOKS
2026

CUPRINS

Introducere <i>Marie O'Regan și Paul Kane</i>	5
O mie de corăbii <i>Kate Weinberg</i>	9
Pythia <i>Olivie Blake</i>	25
Concediu sabatic <i>James Tate Hill</i>	57
Iepurele și ogarul <i>Kelly Andrew</i>	81
Casa X <i>J.T. Ellison</i>	121
Ravagiile <i>Layne Fargo</i>	147
Patru înmormântări <i>David Bell</i>	171
Plăcerile necunoscute <i>Susie Yang</i>	197
Un weekend acasă la Bertie <i>M.L. Rio</i>	225
Profesorul de ontografie <i>Helen Grant</i>	257
Phobos <i>Tori Bovalino</i>	289
În joacă <i>Phoebe Wynne</i>	313
<i>Despre autori</i>	335
<i>Despre editori</i>	339
<i>Mulțumiri</i>	343

Ō MIE DE CORĂBII

Kate Weinberg

Locul de la fereastră oferea o vedere perfectă asupra campusului. În lumina unei dimineți de toamnă târzie era o imagine aproape ireal de frumoasă. După ploaia de peste noapte, dalele pavajului sclipeau, coloana cu cadran solar din centrul curții își proiecta umbra subțire spre arcada încadrată de iederă de lângă ghereta portarului, iar soarele scălda într-o lumină aurie clădirile calcaroase văruiite în nuanțe ca mierea.

Lorna își legă din nou cordonul halatului de mătase (era al lui, așa că-i era larg la umeri și prea lung), apoi și-l înfășură în jurul picioarelor goale și se sprijini de faldurile draperiei. Îi auzea încă pașii, care răsunau pe scări în jos. Avea să ajungă din clipă în clipă la ușa grea care ducea în curte. Îi va auzi pocnetul când se va închide... Și iată-l, străbătând curtea vastă cu mersul lui hotărât, cu eșarfa bordo, pe care ea i-o dăruise de ziua lui, fluturând în urma sa. Părul întunecat îi sălta la fiecare pas.

Îl privi oprindu-se să-și ridice gulerul paltonului negru, poate din cauza frigului, poate fără niciun motiv. Cercelul

din ureche, blugii negri strâmți și teniși îi întregau ținuta caracteristică. Fără pipă, fără stofă cadrilată, fără jachete reiate cu petice în coate: așa era, la cei 40 de ani ai săi, chipeșul profesor dr. Chris Chase (cunoscut drept „Kisschase” de majoritatea studenților, cu toate că, după ultimul incident, într-o revistă studențească apăruse un articol în care era numit „Dr. Moarte”).

Chiar și de la distanță, emana aceeași încredere în sine. Niciun semn că era ziua judecării, ziua în care îi erau în joc cariera și reputația.

— Nu sunt nicidecum îngrijorat, răspunsesse el în timp ce se apleca, mirosind a pastă de dinți și aftershave, ca s-o sărute de rămas-bun.

Așa că ea închisese ochii, jenată că nu apucase la rândul ei să se spele pe dinți și că vinul roșu din seara precedentă îi acrea respirația.

— N-au nimic împotriva mea, cu excepția unor bârfe răutăcioase și a unor acuzații venite de la părinți îndurerați. Au încurcat borcanele. Dacă moșnegii ar vedea ce fac acum – o sărutase între sâni, apoi pe gât –, m-ar concedia, ar face o criză existențială și și-ar părăsi nevestele și slujbele.

Fără îndoială, situația le făcea viața amoroasă mai picantă, cugetă Lorna. Parc-ar fi început să se culce unul cu celălalt cu zece zile în urmă, nu cu zece luni. După noaptea anterioară, se treziseră devreme (nu dormeau prea mult în cabinetul lui, fiindcă, în definitiv, avea doar o canapea de o persoană) și rămăseseră întinși, parcurgând tot ce plănuia el să spună comisiei. Cum că fusese departe de a pune presiune pe șarmanul tânăr, în mod clar copleșit, în ciuda calităților sale evidente, și cu dificultăți de integrare în societate. Cum negase orice zvonuri că l-ar fi făcut pe acest tânăr sensibil să se

simtă nedemn sau nelalocul său la cursuri. Dimpotrivă, Chris fusese cel care-l încurajase să caute ajutor specializat, cel care-i spusese să-și ia o pauză oricât de lungă și să citească doar de plăcere. Orice facultate are o politică proprie, avea să le zică boșorogilor. Într-adevăr, ar dori să sugereze că, pe lângă susținerea familiei acestui tânăr nefericit, a sănătății mintale în general, facultatea ar face bine să se concentreze mai puțin pe miturile privind metodele de predare și mai mult asupra intereselor interne, gândindu-se la cine ar avea de câștigat de pe urma unui scandal legat de un profesor care avusese parte de mai multe rezultate excepționale în ultimii șase ani decât avusese întreaga instituție în orice perioadă din istoria ei.

În timp ce el își exersa discursul, Lorna se urcase pe el, încălăcându-l, și-l întrebese ce s-ar întâmpla dacă, în cel mai rău caz, comisia ar decide că el contribuise în vreun fel sau altul la sinuciderea acestuia. Ar deveni un caz penal – îl simțise întărindu-se sub atingerea ei – și ar putea face legătura între situația de acum și ce se întâmplase cu patru ani în urmă cu celălalt student? Când se ridicase ușor și, cu degetele înfipite în brațele ei, o trăsese spre el, îi simțise dorința cum n-o mai făcuse de când și-o trăsese prima dată.

Șezând la geam, își trecu mâna dreaptă peste mâneca halatului și își atinse una dintre vânătăi. Acum era de un violet palid, un movuliu care avea să devină mai intens și, până la sfârșitul zilei, să capete reflexe de ocră. După ce făceau sex, astfel de semne erau obișnuite. Oare chiar îi plăcea duritatea lui – odată simțise cum aproape-și fracturase o coastă – sau o provoca fiindcă se bucura când el își pierde controlul, când simțea că puterea îi aparține ei, spre deosebire de toate momentele lui de omnipotență din sălile de curs și de la

conferințe? Era o întrebare pe care, cu o curiozitate detașată, și-o mai punea din când în când. De parcă răspunsul i s-ar fi părut interesant, și nu relevant pentru alegerile ei.

Chris se oprise în depărtare. Discuta cu o fată cu păr lung, negru. Se aflau la câțiva pași de ghereta portarului, acolo unde înfloreau de obicei trandafirii, și privirea ei îi urmărea pe diagonală. Lorna se aplecă pentru a vedea mai bine. Dar ghicise înaintea s-o recunoască: era Alicia Evans. Boboacă la Engleză. Anul începuse doar de trei săptămâni și ea își câștigase deja faima de noua frumusețe a universității datorită tenului măsliniu și siluetei voluptuoase, precum și datorită lanțurilor atârinate fără rost în jurul blugilor strâmți, cu talie joasă, și bluzelor boeme, roșii, cu un decolteu prea adânc pentru vremea rece.

Fiindcă era în anul doi, Lorna văzuse deja cum stăteau lucrurile: încântarea frenetică generată de nou-venite, evaluările rapide, clasificarea, apoi, precum o ecuație cu funcții compuse, ajustarea ierarhiei. Frumusețe; inteligență (frumusețea și inteligența dădeau scorul cel mai mare, urmate de frumusețea fără inteligență; inteligența fără frumusețe era mai degrabă o chestiune de interes decât de putere sexuală); apoi venea ceva amorf, care avea legătură cu umorul, cu prezența sau carisma, cu propria valență, cu toate că nu putea nimeni s-o definească. Dar și aceasta atrăgea oamenii și-i făcea să acorde atenție.

Cu câteva clipe în urmă, Lorna abia așteptase dușul. Voia să se bucure de gelurile și săpunurile lui. Acum însă, rămase pe loc, aburind geamul cu respirația în timp ce-i privea. Își aminti de prima dată când îi folosise baia, în mijlocul unei meditații, înainte să înceapă aventura lor. Șocul oglinzii întregi, sprijinite de peretele de vizavi de duș, care-i păruse un

fel de provocare. Cum îi deschisese cu grijă dulăpiorul și își vârâse nasul printre lucrurile lui. Prima dată când făcuseră dragoste, două săptămâni mai târziu. Coapsele ei în jurul coapselor lui, mâna lui apăsând pe gresie. În oglindă, fesele lui contractându-se, strânse de călcâiele ei, și apa curgându-i între omoplați.

Chris își lăsă servieta de piele pe aleea pietruită. Se pregătea să se sprijine de zid, cu un picior ridicat, gata parcă de o discuție amicală. Ce făcea? Până la casa decanului era un drum de 15 minute. Acolo avea loc audiența. Ce naiba voia Alicia, după doar trei săptămâni de la începutul anului universitar? Sau ce voia el de la ea? Lorna își pipăi din nou vânătaia de deasupra cotului și o apăsă. Zece secunde. Douăzeci. Apăsă tot mai tare și simți cum durerea îi radiază prin braț. Trei minute mai târziu – poate mai mult sau poate mai puțin, se oprise din numărare ca să se concentreze pe durere –, el își luă servieta și plecă, la fel de hotărât cum pășise la prima lor ședință de meditație.

— *Vilia miretur vulgus*. Îmi poate spune cineva ce înseamnă? În sens literal, firește, dar și în legătură cu mentalitatea lui Shakespeare. Cu felul lui de-a fi.

Profesorul Chase ședea pe un scaun capitonat, într-o parte a biroului, jucându-se cu un pix.

Nu vorbise niciunul dintre cei șase studenți care ședea turcește pe covorul circular de sub pervaz. Priveau temători coperta poemului epic *Venus și Adonis*, pe care-l citiseră înainte de meditație. Cei mai mulți, inclusiv Lorna, umpluseră pagini de notițe, citiseră fiecare referință și consultaseră cărți întregi de critică literară. Nimeni nu se gândise să acorde atenție dedicației. Meditația începuse de o oră, iar Lorna, deși îl

admirase la început, la fel ca restul, începea să nu-l mai sufere. Asculta cu o atenție rece răspunsurile, de parcă nimic nu-l putea surprinde sau impresiona. *Nu ești deloc inteligent. Poate că ești un pic inteligent. Ești inteligent, dar nu ești autentic*, părea să spună cu fiecare încuviințare distantă. Nu era chiar mulțumită nici de sine, fiindcă își dorea să impresioneze și își storcea creierii să scoată la iveală rămășițele latinei învățate în școală și italiana la nivel de conversație pe care o prinsese în anul sabatic în care fusese chelneriță în Sicilia. Ar fi fost terminată dacă ar fi ridicat mâna, ca în gimnaziu. Așa că-și drese glasul.

— *Vulgus* se referă la oamenii de rând, cred, zisese ea încetișor. *Miretur...* Presupun că-i o declinare a verbului „a admira”.

Ochii aceia albaștri și reci trecuseră fugar peste chipul ei. Încuviință abia vizibil.

— *Vilia*, domnișoară Clay, spuse el. Spuneți-ne ce înseamnă *vilia*. Și astfel, la ce se gândea tânărul Will Shakespeare când a ales tocmai acest citat din *Amores* de Ovidiu, pentru prima pagină a primei sale lucrări publicate?

Lorna îl privi mai departe în ochi, simțind cum se înroșește. Pentru o clipă, avusese senzația că se află pe o masă de operație, expusă sub niște lumini neiertătoare, fluorescente, și că era examinată de un chirurg de parcă ar fi fost un ansamblu de părți mobile.

— Păcat, murmurase el și privise în altă parte.

Apoi se adresase grupului:

— *Vilia* înseamnă „gunoi”. Așadar, „oamenii de rând”, cum se exprimă domnișoara Clay, pe care eu prefer să-i numesc „plebe” sau „gloată”... *Gloată admiră gunoiul*. De ce credem că, la 30 de ani, Shakespeare a făcut o asemenea declarație?

Un băiat cu părul până la umeri, cu chipul rotund și un nas cârn, ridicase mâna.

— Falsă modestie?

Chris Chase abia dacă se uitase la el.

— Altcineva? Nu. Dezamăgitor.

Ochii lui reveniseră la Lorna.

Ea ridicase din umeri și spusese:

— Emoții înainte de publicare?

El zâmbise pe neașteptate.

— Ceva mai bine. Ce putem spune este că simțim la el, de la bun început, un cinism profund, poate chiar mizantropie. Snobism moral și intelectual. Shakespeare este faimos pentru temele sale umanitare, pentru geniul său când venea vorba despre exprimarea empatiei, pentru înțelegerea persoanelor obișnuite, precum și a celor nobile, educate. Dar poate c-ar trebui să ne permitem să punem la îndoială această divinizare... Poate că, continuase profesorul Chase, așezându-se iar, cu o gleznă sprijinită pe celălalt genunchi și începând să se joace cu șireturile adidasului, personalitatea marelui dramaturg a fost atent construită. Poate că Shakespeare era mai degrabă ca una dintre mințile strălucite, dar cinice care lucrează acum în marile studiouri de la Hollywood, unul dintre cei care știu cum să creeze un peisaj emoționant, chiar dacă nu-l simt. Poate c-ar trebui să scăpăm de toate ideile preconceptuate despre Shakespeare. Să lăsăm deoparte sentimentalismele și să-i abordăm textul ca pe oricare altul.

— Cum ți s-a părut? o întrebase băiatul cu părul până la umeri în timp ce coborau zgomotos scările după sesiunea de meditații.

— Mi s-a părut o tâmpenie, spuse ea, surprinsă de pasiunea din propriul glas. Un Gică Contra obsedat de atenție. Nu știi de ce îi tot laudă lumea stilul de predare.

Dar în zilele următoare se trezi gândindu-se iar și iar la ochii lui reci. Când era în sala de mese, se surprindea, fără să știe de ce, uitându-se în jur în speranța că-l va zări.

La o săptămână după, când era într-un bar și aștepta să ajungă o prietenă, niște studenți la Engleză din anul trei, toți cu cravate negre, păr geluit cu generozitate și bărbii ascuțite, se apropiară de ea.

— Vrei să bei ceva? Am auzit că ești noua favorită a lui Kisschase.

— Pe naiba, răspuse ea sec. Adică da, sigur că vreau să beau ceva. Faza cu Chase? Pe naiba.

— Ba mă tem că așa e, spuse cel cu bărbia chiar mai puțin vizibilă decât a celorlalți.

Avea ochi mari, ușor exoftalmici, și păr blond, aranjat.

— Ești noua lui Elenă din Troia.

Ea clătină din cap.

— Prostii.

— Alege câte una în fiecare an. Ai obținut un scor mai mare decât lotul de anul trecut. Ne-a zis să fim cu ochii pe Lorna Clay. O mie de corăbii. N-o poți lua de fraieră.

Lorna se dădu jos de la geam, lovindu-se cu picioarele goale de caloriferul de sub pervaz, și privi covorul rotund pe care șezuseră în ziua aceea, înainte ca sesiunile de grup să devină individuale. Atunci, bobocă fiind, nu-și dăduse seama cât de neobișnuit era ca studenții să stea pe jos. Poate că-i plăcea senzația de a avea oameni la picioarele lui. Un Socrate modern, care-și împărtășea înțelepciunea. Ea privi din nou pe fereastră, spre dreptunghiul acum gol.

De obicei, Lorna pleca înaintea lui. Nu obișnuia să se afle singură acolo.

Făcu duș, dar fără plăcerea pe care o anticipase. Poate că realitatea audienței și posibilele consecințe care-l așteptau începeau să devină mai clare, poate că de vină erau instinctul și paranoia cu privire la Alicia Evans, dar, dintr-odată, se simți nelalocul ei, de parcă s-ar fi apropiat de un punct culminant. Doar când își pieptăna părul ud în oglinda aburită remarcă foarfeca, rămasă tot pe marginea chiuvetei, și se uită în coșul de gunoi. Se gândi la noaptea precedentă.

Se trezise pe întuneric, cu el care o atingea. Era somnoroasă, așa că o mutase cu ușurință tocmai în poziția care ei nu-i plăcea aproape deloc: cu el penetrând-o pe la spate, cu o mână pe șoldurile ei, în timp ce fața aproape că i se cufunda în pernă. Printre gemetele lui, auzise limpede un clic și un hârșăit.

Nu-l oprise până nu-și dăduse drumul. Privind retrospectiv, poate că asta o făcuse să-i fie și mai ciudă. Înainte să-l poată întreba ce se auzise, îl lăsase să ajungă la orgasm, timp în care dorința ei se stinsese așa cum scoți un ștecăr dintr-o priză. Pe întuneric, el rânjise prostește și ridicase obiectul de pe podea, de lângă pat. Un aparat foto polaroid.

— Arătai foarte sexy. M-am gândit c-o să te excite, spusese el, părând jenat când ea aprinsese lumina ca să studieze fotografia și unghiul dizgrațios din care fusese făcută. M-am lăsat purtat de val. Ar fi trebuit să te întreb.

— Ar fi trebuit, spusese ea, luându-i fotografia și gândindu-se că, dacă pui intenționat un aparat foto la îndemână, ar fi cam greu să spui că te-ai lăsat purtat de val.

După ce adormise, ea se mai foise o vreme, apoi se ridicase și luase o foarfecă din biroul lui, se duse la baie și, în lumina rece, tăiasse fotografia în fâșii mici, împrăștiindu-le ca pe confetti în coșul de gunoi.

Acum, privind aburul care dispărea de pe oglindă, se șterse cu prosopul și se îmbracă. Biroul lui era un dezastru, ca de obicei. Teancuri de eseuri, unele cu note, altele nu. Suporturi de curs. Cărți. Undeva pe birou se afla probabil un eseu scris de Alicia Evans, primul pe care-l predase. Se întreba dacă o va chema acolo să discute despre el.

— Știi de ce te-am chemat? o întrebase profesorul Chase.

Era o zi de toamnă târzie. Cețoasă și rece. Anul trecut n-avuseseră parte de vară indiană. Lorna ridicase din umeri, încă în defensivă după prima sesiune, deși el, așa cum ședea acolo, părea foarte diferit – cu mânecile puloverului suflecate și cu părul dezordonat –, de parcă ar fi renunțat la masca adoptată la cursuri cu câteva săptămâni în urmă și, ca un actor în afara scenei, era ușurat să fie din nou el însuși.

— Cred că ori e de foarte bine, ori de foarte rău, spusese ea.

El râsese.

— O prezumție rezonabilă. Dar nu e niciuna dintre ele. Apoi, se aplicase în față.

— Uite ce, o să-ți sugerez ceva care s-ar putea să nu-ți placă. Depinde numai de tine.

Lorna îl privise fix. Avea de gând să-i facă o propunere indecentă? Știa că are o reputație în acest sens, ba poate c-ar fi recunoscut și ea că exista o anumită atracție între ei... însă era mult prea *direct*!

— Chestia asta, continuase el, cu eseul ei în mână, e dezlănătă și are argumente cam încurcate. Îi lipsește rigoarea. Dar..., ezitase el, are și ceva foarte special. Ceva care m-a făcut, cât îl citeam, să-i acord o mare atenție. Mi-a fost limpede că nu împrumutai idei și nici nu le reformulai. Că totul a venit de

la cineva care gândește diferit, care face niște legături la care alții nu se gândesc. M-a făcut... și nu mă deranjează să recunosc, zâmbise el lovind ușor cu eseul de birou, invidios.

Ea îl privise lung, neștiind ce să spună. Firește că suna ca și cum o lingușește. Dacă era adevărat ce spusese cei din anul trei la bar, profesorul Chase căuta o nouă aventură. Știa că e căsătorit, că soția lui lucrează la altă universitate, că are o reputație de fustangiu – indicată de porecla lui. Dar mai știa și că spune adevărul.

Calea pe care o găsisese ea printre Sonete îi apăruse în miez de noapte, când aproape că visa. Îi venise deodată și i se păruse atât de evidentă și de clară, încât, deși scrisese deja eseul și trebuia să-l predea a doua zi dimineață, scrisese până în zori o nouă versiune. Tastase ultimele cuvinte când de după oblon se strecura o lumină rozalie.

— Mulți ar spune că, după ce încerci din greu să intri la facultatea asta, e mai bine să te îndepărtezi de zona academică și să folosești următorii trei ani ca să devii mai versat în tot ce înseamnă viață. Să faci tot felul de lucruri care nu țin de studii. Să socializezi. Să îți dai seama cine ești cu adevărat.

Își trecuse o mână prin păr.

— Dar, dacă vrei să mergi cu adevărat până la capăt, forțază-ți mintea la maximum și fă să fii printre primii. Ei bine, eu te pot ajuta.

Zâmbise. Așezase eseul pe măsuta de cafea de lângă ei, ca pe un contract.

— Nu mă refer la vreun favoritism.

Lorna pusese totul în balanță: atracția stranie, perversă, pe care o simțea pentru el; ceea ce își dorea ea; cum o putea ajuta el, care era târgul pe care ar fi urmat să-l facă. Ochii i